

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Dariusz Kala

w sprawie K. K.

skazanego z art. 207 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 6 marca 2025 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 12 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 401/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 20 maja 2022 r., sygn. akt II K 1452/21,

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę K. K. przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

[J.J.]

Małgorzata Gierszon

Wiesław Kozielowicz

Dariusz Kala

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim w akcie oskarżenia skierowanym do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim oskarżył K. K. o to, że:

I. w okresie od września 2019 r. do dnia 31 maja 2021 r. w G. przy ul. P. , znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubiną B. U. , poprzez wyzywanie słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżanie, szarpanie, popychanie, przytrzymywanie, kontrolowanie, ograniczanie kontaktów, stosowanie gróźb karalnych, ciągle niepokojenie i śledzenie, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.;

II. w dniu 19 czerwca 2021 r. w G. przy ul. P. , groził pozbawieniem życia B. U. , przy czym groźba ta wzbudziła u zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

III. w dniu 19 czerwca 2021 r. w G. przy ul. P. , zabrał w celu przywłaszczenia rower górski koloru białe - czerwone wartości 600 zł na szkodę B. U. , tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.;

IV. w dniu 30 czerwca 2021 r. w G. przy ul. P. , groził pozbawieniem życia B. U. , przy czym groźba ta wzbudziła u zagrożonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

V. w dniu 5 lipca 2021 r. około godz. 11:00 w G. przy ul. P. , dokonał uszkodzenia pojazdu marki F. o nr rej. [...]. poprzez rozbicie szyby czołowej, szyb bocznych, uszkodzenie lusterek zewnętrznych, porysowanie karoserii oraz rozbicie przodu - czoła pojazdu, powodując straty w kwocie 14.000 zł na szkodę B. U. oraz uszkodzenie mienia - budynku mieszkalnego poprzez rozbicie szyb, wygięcie i podziurawienie rolet okiennych zewnętrznych oraz zarysowanie i wgniecenie drzwi wejściowych, powodując straty w kwocie 10.000 zł na szkodę H. K. , tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. (k. 422 - 424, tom III).

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 20 maja 2022 r., sygn. akt II K 1452/21, uznał K. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów: z pkt I i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku

pozbawienia wolności oraz z pkt II, za który na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; uniewinnił K. K. od popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w pkt III i IV; uznał też K. K. za winnego tego, że w dniu 5 lipca 2021 r. około godz. 11:00 w G. przy ul. P., dokonał uszkodzenia pojazdu marki F. o nr rej. [...]. poprzez rozbicie szyby czołowej, szyb bocznych, uszkodzenie lusterek zewnętrznych, porysowanie karoserii oraz rozbicie przodu - czoła pojazdu, powodując straty w kwocie 14.000 zł na szkodę B. U., tj. czynu z art. 288 § 1 k.k. i na tej samej podstawie wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu z art. 288 § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 5 lipca 2021 r. około godz. 11:00 w G. przy ul. P., dokonał uszkodzenia mienia - budynku mieszkalnego poprzez rozbicie szyb, wygięcie i podziurawienie rolet okiennych zewnętrznych oraz zarysowanie i wgniecenie drzwi wejściowych, powodując straty w kwocie 10.000 zł na szkodę H. K.; na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec K. K. karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. orzekł zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną B. U. bezpośrednio, telefonicznie, korespondencyjnie i za pomocą Internetu przez okres 4 lat oraz zakaz zbliżania się do niej na odległość nie mniejszą niż 100 metrów przez okres 4 lat - w obu przypadkach z wyłączeniem sytuacji bezpośrednio związanych z realizacją obowiązków rodzicielskich wobec wspólnej córki oskarżonego i pokrzywdzonej, które wynikać będą każdorazowo z orzeczenia sądu rodzinnego; na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał K. K. do zapłaty na rzecz B. U. kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył K. K. okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania: od dnia 13 maja 2021 r. godz. 9:00 do dnia 31 maja 2021 r. godz. 20:45, od dnia 5 lipca 2021 r. godz. 11:30 do dnia 11 października 2021 r. godz. 16:43, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności; zobowiązał go do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, obciążając go wydatkami w części skazującej i umarzającej, tj. w kwocie 506,46 zł i wymierzając opłatę w wysokości 300 zł, zaś w części uniewinniającej ustalił, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa, a także zasądził od K. K. na

rzecz oskarżycielki posiłkowej B. U. kwotę 806,40 zł tytułem zwrotu kosztów działania pełnomocnika procesowego przed Sądem I instancji i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 537,60 zł tytułem zwrotu kosztów działania obrońcy przed sądem I instancji, w części uniewinniającej (k. 779 - 781, k. 787 - 798, tom IV).

Po rozpoznaniu apelacji złożonej od tego wyroku przez obrońcę K. K. , Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 401/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt VI części dyspozytywnej wyroku; złagodził karę za czyn przypisany z pkt I do 10 miesięcy pozbawienia wolności; obniżył kwotę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę do 5.000 zł.; na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec K. K. pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego; na podstawie art. 63 § 3 k.k. na poczet środków karnych orzeczonych zaliczył okres ich rzeczywistego stosowania od dnia 14 maja 2021 r. do dnia 6 października 2021 r. oraz od dnia 11 października 2021 r. do dnia 12 sierpnia 2022 r.; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (k. 852, tom V).

Od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 401/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 20 maja 2022 r. sygn. akt II K 1452/21, kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył ten wyrok w całości, na korzyść K. K. . Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, a mianowicie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 568a § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - po uprzednim uchyleniu rozstrzygnięcia o karze łącznej orzeczonej w zaskarżonym wyroku i wydaniu rozstrzygnięcia o charakterze reformatoryjnym w odniesieniu do wysokości jednostkowej kary pozbawienia wolności za przypisany K. K. występki z art. 207 § 1 k.k. - obligatoryjnego wymierzenia nowej kary łącznej za przypisane mu (pozostające w zbiegu realnym) trzy przestępstwa, obejmującej ukształtowaną na nowo karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (której wykonanie zostało warunkowo zawieszone na okres próby wynoszący 4 lata) oraz kary jednostkowe orzeczone wobec niego za

czyny z art. 190 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. (odpowiednio w wysokości: 3 miesięcy pozbawienia wolności i 8 miesięcy pozbawienia wolności, co do których wydano rozstrzygnięcie o utrzymaniu ich w mocy), podczas gdy przepis art. 85 § 1 k.k. w sytuacji popełnienia przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw i wymierzeniu za nie kar tego samego rodzaju lub innych podlegających łączeniu, zobowiązuje Sąd, w tym Sąd ad quem wydający orzeczenie o charakterze reformatoryjnym, do orzeczenia kary łącznej, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k., gdyż wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 sierpnia 2022 r. o sygn. akt IV Ka 401/22, został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego i materialnego wskazanych w zarzucie kasacji. Należy przypomnieć, iż Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku, podniósł, iż w jego ocenie kara łączna pozbawienia wolności, jak i kara pozbawienia wolności orzeczona za czyn przypisany z pkt I wyczerpujący znamiona występku z art. 207 § 1 k.k. raziły swoją surowością. Surowością raziło także orzeczenie kary pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim zauważył, iż zachowanie K. K. , aczkolwiek uciążliwe i dolegliwe dla pokrzywdzonej, nie miało charakteru drastycznego i dominowała w nim przemoc psychiczna. Wskazał również, że K. K. postępując w sposób opisany w tym zarzucie - w sposób opaczny i w konsekwencji przestępczy - próbował ratować swój związek z pokrzywdzoną, a w konsekwencji relacje z ich wspólną córką. Postępujący rozpad związku, zapoczątkowany nieporozumieniami o podłożu finansowym, z którym nie potrafił on sobie poradzić, tworzył sytuację wywołującą jego złość i agresję, czego przejawem były opisane zachowania. Według Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim - adekwatną karą za ten czyn będzie kara pozbawienia wolności w rozmiarze 10 miesięcy, co pozwoli finalnie na orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd Okręgowy w Gorzowie

Wielkopolskim przyznał, iż przez przeoczenie nie orzekł nowej kary łącznej, zwłaszcza, że uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt VI części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji. Podał, iż jego wolą było orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i warunkowe zawieszenie wykonania tej kary na okres 4 lat próby.

Wyrok jest decyzją procesową sądu, rozstrzygającą się o zasadniczym przedmiocie procesu, wydaną w wypadku, w którym ustawa procesowa wymaga wydania wyroku. Sąd rozpoznając sprawę i wydając wyrok wykonuje tym samym w konkretnym wypadku funkcje wymiaru sprawiedliwości. Zauważa się, iż wyrok, będący najważniejszą czynnością procesową, do której zmierzają wszystkie inne czynności stron i sądu orzekającego, jest też jakby „swoistą normą”, bowiem staje się przecież on źródłem praw i obowiązków uczestników procesu (por. np. J. Skupiński, Gwarancja prawidłowości orzekania na tle sporu o pojęcie wymiaru sprawiedliwości, Państwo i Prawo 1972, nr 8 – 9, s. 82 – 85, M. Cieślak, Polska procedura karna, Warszawa 1973, s. 51 – 52, K. Piasecki, Wyrok pierwszej instancji w procesie cywilnym, Warszawa 1981, s. 7 – 14, E. Skrętowicz, Wyrok sądu karnego pierwszej instancji, Lublin 1989, s. 61 - 82). Przepis art. 413 § 1 k.p.k. określa zasadniczą strukturę wyroku sądowego, zaś przepis art. 413 § 2 k.p.k. stanowi, iż wyrok skazujący powinien zawierać:

- 1) dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną,
- 2) rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych, środków kompensacyjnych i przepadku, a w razie potrzeby - co do zaliczenia na ich poczet okresów wskazanych w art. 63 k.k..

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie wskazuje się, że przepis art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. ustanawia wymóg, by wyrok skazujący zawierał m.in. rozstrzygnięcie co do kary. Bezspornym pozostaje, że rozstrzygnięcie w tym przedmiocie powinno być kompletne oraz w pełni odpowiadać regułom prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt V KK 435/23, LEX nr 3666664). Tymczasem zaskarżony kasacją wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka

401/22, nie zawiera rozstrzygnięcia co do kary łącznej za pozostające w realnym zbiegu trzy przestępstwa przypisane K. K. , co jak to przyznał w pisemnym uzasadnieniu Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim, było wynikiem przeoczenia tego Sądu. Podzielając zarzut z apelacji obrońcy K. K. , iż wymierzona mu K. K. wyrokiem Sądu I instancji za czyn z art. 207 § 1 k.k. kara 1 roku pozbawienia wolności, jak również kara łączna wymierzona za przypisane mu trzy występki z art. 207 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. oraz z art. 288 § 1 k.k. w rozmiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, jest niewspółmiernie surowa, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt VI części dyspozytywnej wyroku, złagodził karę za czyn z art. 207 § 1 k.k. przypisany w pkt I części dyspozytywnej z 1 roku do 10 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby 4 lat, a jednocześnie w pkt II - utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części, a zatem w zakresie czynu zakwalifikowanego z art. 190 § 1 k.k. za który wymierzono K. K. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz w zakresie czynu zakwalifikowanego z art. 288 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Oczywistym zatem jest, iż zredagowany w ten sposób wyrok reformatoryjny Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 401/22, nie zawiera rozstrzygnięcia co do kary łącznej za wszystkie trzy pozostające w realnym zbiegu przestępstwa przypisane K. K. . Zgodnie zaś z treścią art. 85 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Wymiar kary łącznej jest obowiązkiem, a nie jedynie uprawnieniem sądu. Użyte sformułowanie „orzeka” jednoznacznie wskazuje na to, że w wypadku spełnienia przesłanek do orzeczenia kary łącznej sąd jest zobowiązany do jej orzeczenia. Przepisy o karze łącznej są więc tak ukształtowane, że w razie ziszczenia się ustawowych przesłanek połączenia dwóch lub więcej kar, obligują one sąd do połączenia kar węzłem kary łącznej. Do

połączenia dwóch lub więcej kar węzłem kary łącznej może dojść albo w wyroku skazującym, w którym kary orzeczono, albo w wyroku łącznym, wydawanym po przeprowadzeniu postępowania uregulowanego w przepisach rozdziału 60 k.p.k. Tryb orzekania kary łącznej obejmuje również postępowanie odwoławcze, dalej bowiem jest to postępowanie karne w przedmiocie określenia odpowiedzialności oskarżonego za kilka przestępstw i w postępowaniu tym. dopóki nie zapadnie wyrok kończący postępowanie, kary - w zakresie, w jakim wyrok zaskarżono - mają status kar nieprawomocnych (por. D. Kala, Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego zagadnienia materialnoprawne i procesowe, Toruń 2003). Przepis art. 568a k.p.k. stanowi, iż:

§ 1. Sąd orzeka karę łączną:

- 1) w wyroku skazującym - w odniesieniu do kar wymierzonych za przypisane oskarżonemu tym wyrokiem przestępstwa;
- 2) w wyroku łącznym - w pozostałych przypadkach.

§ 2 Do kary łącznej orzeczonej w wyroku skazującym stosuje się odpowiednio art. 575 § 1 i 2, art., 576 i art. 577. Jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia nowej kary łącznej wyłącznie w odniesieniu do kar wymierzonych w tym samym wyroku skazującym, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał wyrok łączny.

W wyniku nowelizacji Kodeksu karnego dokonanej ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzaniu układu w związku z wystąpieniem COVID – 19, Dz. U. z 2020 r., poz. 1086 - por art. 39), z dniem 24 czerwca 2020 r. dokonano zmiany § 2 zdanie pierwsze art. 568a k.p.k., w którym zawarto punktowe odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 575 § 1 i 2 k.p.k., art. 576 k.p.k. i art. 577 k.p.k. do kary łącznej orzeczonej w wyroku skazującym, czyli w wyroku określonym w art. 568a § 1 pkt 1 k.p.k.

Odpowiednie stosowanie art. 575 § 2 k.p.k. oznacza, że jeżeli wyrok skazujący co do jednego z przestępstw, za które wymierzono karę wchodzącą w skład kary łącznej, został uchylony lub zmieniony, kara łączna traci moc, a sąd w miarę potrzeby

orzeka nową karę łączną w wyroku skazującym albo w wyroku łącznym w odniesieniu do kar wymierzonych za pozostałe przypisane oskarżonemu przestępstwa.

Dotyczy to następujących sytuacji:

- gdy sąd odwoławczy w sprawie złożonej przedmiotowo z co najmniej trzech czynów, za które wymierzono kary jednostkowe i karę łączną, zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił od jednego z tych czynów albo co do tego czynu uchylił zaskarżony wyrok i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania; wówczas kara łączna traci moc. a sąd odwoławczy wymierza nową karę łączną za pozostałe czyny; w takim układzie procesowym bezprzedmiotowe jest uchylenie przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia o karze łącznej, skoro traci ona moc ex lege z chwilą zmiany lub uchylenia rozstrzygnięcia co do jednego z czynów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. akt V KK 617/19, OSNKW 2020, z. 6, poz. 20, LEX nr 3017559),

- gdy sąd odwoławczy w sprawie złożonej przedmiotowo co najmniej z trzech czynów, za które wymierzono kary jednostkowe i karę łączną, gdy doszło do uchylenia wyroku w części skazującej za jedno przestępstwo i uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania albo z uwagi na kontrawencjonalizację jednego z czynów objętych wyrokiem skazującym; w takiej sytuacji sąd I instancji, jeżeli spełnione zostały ku temu warunki, wydaje wyrok łączny i wymierza nową karę łączną za pozostałe przestępstwa (art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k.).

W realiach niniejszej sprawy do orzeczenia nowej kary łącznej, po dokonaniu zmiany zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności za jeden z czynów przypisanych K. K. i orzeczeniu o warunkowym zawieszeniu wykonania tej kary – był zobowiązany Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - działający jako sąd odwoławczy (por. art. art. 568a § 1 pkt 1 k.p.k.).

Tym samym zasadnie podnosi w kasacji Prokurator Generalny, iż zmieniający wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 401/22, został wdany z rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą przepisów art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. oraz art. 568a § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1

k.k., bowiem nie zawiera obligatoryjnego rozstrzygnięcia o karze łącznej za pozostające w zbiegu realnym trzy przestępstwa przypisane K. K. .

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k., orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[a.ł.]

Małgorzata Gierszon Wiesław Koziół Dariusz Kala